



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 315/09-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R. K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2009 doručená sťažnosť MUDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009.

1. Z obsahu sťažnosti a k sťažnosti priložených podkladov vyplýva, že na Okresnom súde Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) podala žalobkyňa F. M. návrh na začatie konania o ochranu vlastníckeho práva proti žalovanému (sťažovateľovi). Predmetné konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 3 C 237/07. Na výzvu okresného súdu z 22. apríla 2008 *„sťažovateľ oznámil okrem iného súdu, že návrh navrhovateľky považuje za nedôvodný“*. Žalobkyňa 29. mája 2008 (ešte pred začatím pojednávania) podaný návrh zobrala späť, v dôsledku čoho okresný súd uznesením z 30. mája 2008 okrem iného konanie zastavil a žalovanému (sťažovateľovi) uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 5 784,70 Sk. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Co 124/08 z 25. septembra 2008 potvrdil uznesenie vo výroku o trovách konania a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009 odmietol a žalovanému (sťažovateľovi) uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania. Predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 8. apríla 2009.

2. Sťažovateľ tvrdil, že *„uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 19. 3. 2009 bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa článku č. 46 ods. 1 Ústavy SR... na rovnosť účastníkov podľa článku 47 ods. 3 Ústavy...“*.

3. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že konanie na okresnom súde bolo *„zastavené a so zreteľom na ustanovenie § 96 ods. 3 O. s. p., sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k späťvzatiu konania.*

*Nemal teda možnosť vyjadriť sa ani k uvádzanému dôvodu späťvzatia návrhu.*

*O skutočnosti, že navrhovateľka vzala návrh späť a že mu súd zároveň uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania, sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia, ktorým bolo konanie zastavené.*

*Sťažovateľ v odvolaní namietal tvrdenia navrhovateľky... že návrh, ktorý bol podaný dôvodne, bol neskôr vzatý späť pre jeho správanie.*

*V odvolaní poukázal na to, že pokiaľ tieto skutočnosti navrhovateľka tvrdí, toto tvrdenie ničím nepreukázala...“.* Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že k späťvzatiu žaloby „došlo z dôvodu, že žalovaný ešte pred prvým pojednávaním splnil to, čoho sa ona domáhala žalobou, a iba z uvedeného dôvodu zobrala žalobu späť“. Podľa názoru sťažovateľa uvedené tvrdenie „porušuje zásadu spravodlivého súdneho konania, aj zásadu rovnosti účastníkov konania, keďže tvrdeniam jedného z účastníkov je prikladaná iná väčšia váha, ako tvrdeniu iného účastníka“. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazoval na skutočnosť, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala ochrany svojho vlastníckeho práva proti sťažovateľovi, a to vykonaním rôznych úprav týkajúcich sa rastlín na pozemku sťažovateľa. Keďže sťažovateľ už vo svojom vyjadrení k žalobe z 19. mája 2008 uviedol, že podaný návrh „považuje za nedôvodný“, potom tak žalobkyňa, ako aj žalovaný (sťažovateľ) vychádzali z odlišného skutkového stavu, ktorý sa mal v súdnom konaní posudzovať. „Za týchto okolností pokiaľ súd rozhodol o návrhu... na náhradu trov konania v tom zmysle, že tieto jej priznal s odôvodnením, že návrh bol podaný dôvodne, rozhodol tak bez toho, aby účastníkovi konania - sťažovateľovi dal možnosť svoje tvrdenia v konaní preukázať... navrhovateľka svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázala, a napriek tomu, odvolací súd konštatoval, že svoj návrh zobrala späť len pre konanie sťažovateľa ( odporcu).

*Za týchto okolností sa jediným spravodlivým javilo také rozhodnutie súdu, ktoré by účastníkom konania nepriznalo právo na náhradu trov konania, ak by aj súd nezobral do úvahy tvrdenia sťažovateľa, že bola to práve navrhovateľka, ktorá zavinila zastavenie konania.“*

4. Podľa názoru sťažovateľa ani rozhodnutie najvyššieho (dovolacieho) súdu «na ktorý sa... obrátil... mu neposkytlo ochranu, ktorá mu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. prináležala... dovolací súd v skutočnosti aj pripúšťa, že konanie nebolo spravodlivé („I keby prípadne bola opodstatnená námietka žalovaného o jednostrannosti a nepodložení týchto tvrdení žalobkyne, viedol by tento postup súdu nanajvýš k takzvanej inej procesnej vade konania alebo vydaniu vecne správneho rozhodnutia“).

*Postup súdu spočívajúci v jednostrannej akceptácii tvrdení navrhovateľky bez možnosti, aby sa sťažovateľ k týmto tvrdeniam mohol vyjadriť (I. stupňový súd) a nezaobranie sa tvrdením sťažovateľa v odvolaní, že v skutkovom stave sa počas konania v priebehu konania nič nezmenilo (odvolací súd), je však jednoznačne porušením práva sťažovateľa na konanie pred súdom, ktoré vyjadrené v ustanovení § 120 na jednej strane jednoznačne ukladá označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (navrhovateľka), ako aj práva účastníka vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.».*

5. Sťažovateľ sa domáhal tiež finančného zadosťučinenia z dôvodu, že „Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bol sťažovateľ vystavený pocitu ťažkej dezilúzie spočívajúcej v tom, že jeho viera v zákonnosť rozhodovania Krajského súdu... ako aj v predvídateľnosť súdnych rozhodnutí bola hlboko otrasená. Sťažovateľ nenachádza pre napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu... žiadne vysvetlenie. Z tohto dôvodu sa mu javí nepostačujúce len konštatovanie porušenie práva, ktorého sa domáha.

*Vzhľadom na tieto skutočnosti považuje sťažovateľ za primerané, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 1 660 Eur.“.*

6. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

*„Právo sťažovateľa*

*- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...,*

*- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa článku č. 46 ods. 1 Ústavy SR.*

*- na rovnosť účastníkov podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR,*

*bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 6/2009 zo dňa 19. 3. 2009 porušené.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 6/2009 zo dňa 19. 3. 2009 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 660 Eur/50 009,16 Sk.*

*Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“*

7. Najvyšší súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci vo svojom stanovisku č. KP 8/2009-55 zo 7. júla 2009 okrem iného uviedol, že „*pokiaľ dovolací súd dospel k záveru, že postup súdov pri posudzovaní jednostrannosti a nepodložení tvrdení navrhovateľky by bol nanajvýš tzv. inou vadou konania, ale nie vadou v zmysle § 237 O. s. p., a preto dovolanie pre neprípustnosť odmietol, uskutočnil výklad ustanovení o prípustnosti dovolania v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu“.*

8. *Sťažovateľ vo svojej reakcii na stanovisko najvyššieho súdu v podstate zopakoval svoju argumentáciu a naďalej považoval sťažnosť za dôvodnú v celom rozsahu.*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

*9. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Z uvedeného v okolnostiach danej veci vyplýva, že keďže sa sťažovateľ, v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane zastúpený advokátkou, v návrhu na rozhodnutie sťažnosti (ale tiež v rámci sťažnosti ako takej, pozn.) nedomáhal vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv tiež uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 124/2008 z 25. septembra 2008, ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa uvedeným uznesením krajského súdu nemohol zaoberať. V ďalšom posudzoval už iba (v sťažnosti a jej petite) namietané uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009.*

10. K skutočnostiam uvedeným v bode 9 ústavný súd už iba dodáva, že sťažovateľ je kvalifikovane zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, IV. ÚS 320/07).

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

12. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. S odvolaním sa na uvedenú judikatúru ústavného súdu sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv namietaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

*14. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2009 z 19. marca 2009 vyplýva, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté. Sťažovateľ považoval dovolanie za prípustné podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na tom základe, že mu nebol doručený procesný úkon žalobkyne, ktorým vzala späť žalobu. Uznesenia súdov oboch nižších stupňov tiež nie sú podložené spoľahlivým zistením rozhodujúcich skutkových okolností, za ktoré žalovaný označil okolnosti významné z hľadiska záveru o dôvodnosti podania žaloby a tiež z hľadiska záveru o odstránení porastov. Súdny vychádzali iba z jednostranných tvrdení žalobkyne, ktoré neboli ničím verifikované. Najvyšší súd ďalej po*

odcitovaní ustanovenia § 239 OSP uviedol, že „dovolanie žalovaného teda smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v prípade ktorého je prípustnosť dovolania vylúčená.

So zreteľom na dovolacie námietky žalovaného a tiež svoju zákonnú povinnosť... skúmal dovolací súd, či v konaní nedošlo k procesnej vade zakladajúcej zmätočnosť. Podľa § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné, ak... Ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z týchto väd, možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní odnímajúci účastníkovi možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Žalovaný v dovolaní tvrdí, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. došlo v jeho prípade pri rozhodovaní o trovách konania zastaveného v dôsledku späťvzatia žaloby.

V zmysle § 96 ods. 1 O. s. p. môže žalobca za konania vziať žalobu späť, a to sčasti alebo celkom. Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Podľa § 96 ods. 2 O. s. p. súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní. V zmysle § 96 ods. 3 O. s. p. nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby nie je účinný, ak dôjde (mediálnym) k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo pojednávanie.

*Vzhľadom na to, že späťvzatie žaloby môže byť v rozpore s oprávnenými záujmami žalovaného (napríklad jeho záujmom na dokončení konania meritórnym rozhodnutím veci), majú ostatní účastníci v zmysle vyššie uvedených ustanovení zásadne právo vyjadriť nesúhlas s týmto procesným úkonom žalobcu. Pokiaľ žalobca vzal späť žalobu, je súd povinný pred rozhodnutím o tomto úkone vyzvať ostatných účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či so späťvzatím žaloby súhlasia alebo aby uviedli dôvody, so zreteľom na ktoré nesúhlasia so späťvzatím žaloby. Právo vyjadriť nesúhlas so späťvzatím žaloby ale nemajú účastníci v prípadoch uvedených v § 96 ods. 3 O. s. p.; o taký prípad ide tiež vtedy, keď k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie. V týchto prípadoch súd preto nemusí ich stanovisko so späťvzatím žaloby vôbec zisťovať.*

*V uznesení, ktorým súd prvého stupňa konanie zastavuje, rozhodne tiež o náhrade trov konania. V zmysle § 146 ods. 2 O. s. p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný.*

*Otázka zavinenia zastavenia konania má pri rozhodovaní o náhrade trov konania osobitný význam - pokiaľ totiž účastník konania zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, súd prizná ostatným účastníkom konania (druhej procesnej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie ich práva. Pri riešení otázky, či účastník konania zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, treba vychádzať výlučne z procesného hľadiska a so zreteľom na procesný výsledok. O prípad zavinenia zastavenia konania, ako ho má na mysli § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., nejde vtedy, ak dôvodom pre zastavenie konania bolo späťvzatie takej žaloby, ktorá bola podaná dôvodne a žalobca ju vzal späť len so zreteľom na správanie žalovaného (spočívajúce napríklad v tom, že žalovaný až na základe proti nemu smerujúcej žaloby pristúpil k splneniu povinnosti požadovanému v žalobe); v takom prípade sa neuplatní ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., ale ustanovenie § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p.*

*Keďže v danom prípade k späťvzatiu žaloby došlo pred začatím pojednávania [až na ktorom súd vykonáva dokazovanie (viď § 122 ods. 1 O. s. p.) dôkaznými prostriedkami uvedenými v § 125 O. s. p.], nemuselo byť podkladom pre súdne rozhodnutie o zastavení konania a o náhrade trov konania úplné zistenie skutkových okolností tak, ako sa vyžaduje pri meritórnom rozhodnutí vo veci samej. Otázku dôvodnosti podania žaloby pri tom*

*posudzuje súd len z procesného hľadiska (hľadiska vzťahu medzi výsledkom správania žalovaného a požiadavkou žalobcu vyjadrenou v žalobe), pri ktorom nie je rozhodujúce, aký by bol výsledok konania vtedy, ak by nedošlo k späťvzatiu žaloby.*

*V prejednávanej veci bolo z hľadiska rozhodnutia o náhrade trov konania významné, že súd prvého stupňa zastavil konanie po späťvzatií žaloby, pričom späťvzatie žaloby bolo žalobkyňou odôvodňované správaním žalovaného. Či už sa skutkové tvrdenie žalobkyne o odstránení porastov, ktoré doložila písomným záznamom o ohliadke miesta, zhodovalo so skutočnosťou alebo bolo v rozpore s ňou, pri posudzovaní prípustnosti dovolania musel vziať dovolací súd na zreteľ, že i keby prípadne bola opodstatnená námietka žalovaného o jednostrannosti a nepodložení týchto tvrdení žalobkyne, viedol by tento postup súdu nanajvýš k tzv. inej procesnej vade konania alebo k vydaniu vecne nesprávneho rozhodnutia. Treba ale zdôrazniť, že tak tzv. iná vada konania, ako aj nesprávne právne posúdenie veci sú síce dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., avšak úspešne ich uplatniť len ak je dovolanie prípustné. Ani tz. iná vada konania, ani nesprávne právne posúdenie veci ale nie sú procesnou vadou konania v zmysle § 237 O. s. p., a preto ani nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.*

*K námietke žalovaného, že mu súd prvého stupňa svojím postupom znemožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym okolnostiam významným z hľadiska rozhodnutia o náhrade trov konania v zmysle § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p., dovolací súd uvádza, že táto námietka nemohla byť v danom prípade z hľadiska posúdenia otázky prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodná. I keby sa totiž žalovanému (ako tvrdí) odňala možnosť konať pred súdom prvého stupňa, išlo by nanajvýš o procesnú vadu týkajúcu sa určitej časti konania, pričom ale v časti konania nasledujúcej mal žalovaný možnosť prejavíť svoj nesúhlas s postupom súdu a namietat' porušenie svojich procesných práv a teda aj uplatniť svoj vplyv na výsledok konania tým, že mohol podať (a v danom prípade aj podal - vid' č. l. 68 spisu) odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu. Treba dodať, že k obdobným záverom z hľadiska (ne)prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí publikovanom pod R 39/1993.*

*Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.*

*ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu...“.*

15. Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu (bod 14) jasne vyplýva, prečo podľa názoru najvyššieho súdu nebolo v danej veci prípustné dovolanie, a to ani na základe § 237, ale ani na základe § 239 OSP. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že sťažovateľ v podanej sťažnosti ani bližšie neuvádza, v čom konkrétne pochybil najvyšší súd v rámci jeho namietaného uznesenia. Sťažovateľ iba bez ďalšieho tvrdí, že mu najvyšší súd neposkytol ochranu, ktorá mu podľa § 237 písm. f) OSP prináleží (bod 4). Dôvody odmietnutia dovolania uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod znenie a zmysel procesných právnych noriem aplikovaných v danej veci.

16. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavné neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými právami.

17. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že z argumentácie sťažovateľa a obsahu listín pripojených k sťažnosti nevyplýva možnosť opačného záveru pri prerokovaní sťažnosti v merite veci. Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

18. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009

